

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Car Mania, s.r.o.**, IČO 29048834
sídlem Plaská 622/3, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svou žalobou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Odvolacím finančním ředitelstvím, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 5 (dále jen „prvostupňový orgán“ či „správce daně“), ze dne 6. 9. 2016, č. j. X, jímž jí byla uložena pokuta za nepodání kontrolního hlášení za období březen 2016 ani v náhradní lhůtě.

2. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá protiústavnost kontrolních hlášení. Blíže žalobkyně odkazuje na nálezný Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15 (dále též „nálezný Ústavního soudu“) a uvádí, že právní úprava tvořící podstatu kontrolního hlášení - ust. § 101d odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“) byla Ústavním soudem shledána protiústavní z důvodu, že příslušná ustanovení zákona neurčovala dostatečně konkrétně údaje, které jsou plátcí povinni poskytovat. Okruh požadovaných informací tak mohl být finanční správou nekontrolovatelně rozšiřován, což se přiči zásadě, dle níž nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Včasné nepodání kontrolního hlášení tak nemůže být sankcionováno uložením pokuty. Povinnosti totiž dle ust. čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích. Právní norma, která stanovila okruh informací, jež mají být obsahem kontrolního hlášení, je protiústavní a dodržování protiústavního právního předpisu nemůže být vynucováno ukládáním pokut.
3. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že při uložení pokuty nebyla zohledněna materiální stránka jednání žalobkyně, tedy z jakého důvodu nepodala kontrolní hlášení ve stanovené době. V posuzovaném případě důvodem pro včasné nepodání kontrolního hlášení byla její špatná ekonomická situace, která jí nedovolovala platit účetní, aby včas podala hlášení. Žalobkyně též neměla dostatek finančních prostředků na úhradu nezbytných plateb vůči svým obchodním partnerům, na zálohy na energie, na úhradu daní či na platby mezd zaměstnancům. Žalobkyně proto mohla hradit pouze nejnútnejší náklady potřebné pro udržení životaschopnosti společnosti. Tyto důvody žalobkyně nadto oznamovala správci daně jak telefonicky, tak při osobním jednání. Žalobkyni tak hrozila závažná újma v podobě rizika ukončení hospodářské činnosti a správní orgán by měl k těmto skutečnostem přihlížet.
4. K výši pokuty dále uvádí, že uložení pokuty je nepřiměřeně přísné vzhledem k významu porušené právní povinnosti. Uložení pokuty za opožděné podání nelze chápat tak, že se vždy vyměří v maximální výši, kterou zákon umožňuje. Ustanovení § 101h odst. 1 písm. b) ZDPH je třeba vykládat tak, že správce daně může uložit pokutu až do výše 50 000 Kč, nikoli že musí tuto sankci uložit vždy v horní hranici této sazby.
5. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně posoudil námitky žalobkyně o porušení základních principů trestání. Pokuta za nepodání kontrolního hlášení je trestem, neboť má primárně sankční charakter za porušení právní povinnosti. Jedná se o trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Proto je nezbytné důsledně aplikovat základní standardy trestání vyplývající z Úmluvy a Listiny. K tomu žalobkyně odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, sp. zn. 4 Afs 210/2014. K uložení pokuty není možné přistupovat automaticky bez jakéhokoli bližšího odůvodnění. Žalobkyně namítá, že v jejím případě došlo k porušení článku 6 Úmluvy. Vina nebyla žalobkyni prokázána způsobem odpovídajícím principům správního trestání. Nelze směřovat daňové řízení, kde důkazní břemeno tíží daňový subjekt, a řízení o uložení trestu, kde jsou státní orgány v řízeních o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy povinny prokazovat vinu pachateli. Žalobkyně neměla možnost se před uložením trestu pokuty bránit proti vznesenému „trestnímu obvinění“. Došlo tak k porušení práva žalobkyně připravit si obhajobu a hájit se jak samostatně, tak za pomoci obhájce. Namísto toho bylo žalobkyni sděleno platebními výměry, že jí byla uložena pokuta, což neodpovídá standardům spravedlivého procesu.

6. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud vydal rozsudek, na jehož základě bude napadené rozhodnutí zrušeno.
7. Žalovaný v písemném vyjádření nejprve popsal průběh správního řízení a dále uvedl, že Ústavní soud nálezem zrušil ustanovení § 101d odst. 1 ZDPH z důvodu protiústavnosti, a to ke dni 31. 12. 2017. Podle žalovaného je třeba dopad nálezu posuzovat v kontextu bodu 71 nálezu, v němž Ústavní soud odůvodnil odložení účinnosti zrušení předmětného ustanovení. Ústavní soud mimo jiné uvedl, že důvodem pro zrušení ustanovení je spíš obava z jeho možného budoucího zneužití, než že by aktuálně vyžadované údaje stanovené formulářem nebyly nezbytnými údaji pro dosažení cíle správy daně. Současně Ústavní soud odmítl okamžité zrušení daného ustanovení, neboť by pak celá právní úprava kontrolního hlášení ztratila smysl. Podle žalovaného tak Ústavní soud musel být srozuměn s tím, že pokud nezruší předmětné ustanovení okamžitě, ponechá po nějakou dobu v účinnosti povinnost plátců daně podávat kontrolní hlášení s údaji, které jsou vymezeny až formulářem Ministerstva financí. Těžko si lze totiž představit situaci, že při odložení účinnosti zrušení tohoto ustanovení by Ústavní soud předpokládal jeho dočasnou existenci, aniž by jej adresáti byli povinni dodržovat. Samotný institut nebyl předmětným nálezem shledán protiústavním, odkladem účinnosti tedy Ústavní soud sledoval zachování smyslu institutu kontrolního hlášení.
8. Ústavní soud tak aproboval vznik situace, kdy po určitou dobu budou plátců daně povinni podávat kontrolní hlášení podle původního ustanovení ZDPH, neboť údaje vyžadované k uvedení v kontrolním hlášení nebyly shledány nepřiměřenými. Pokud Ústavní soud shledal tuto variantu za ústavně přijatelnou, lze podle žalovaného trvat i na povinnosti žalobkyně poskytnout údaje v kontrolním hlášení za období, které předcházelo tomuto nálezů Ústavního soudu. Žalobkyně tak byla i přes právní závěry vyslovené v předmětném nálezů povinna podat řádné kontrolní hlášení za předmětné období s údaji vymezenými dle ust. § 101d odst. 1 ZDPH. Pokud tak neučinila, je povinna nést následky v podobě vzniku povinnosti uhradit pokutu za podání kontrolního hlášení až po náhradní lhůtě. Zákon neupravuje v ust. § 101h odst. 1 ZDPH pouze jedinou výši pokuty, nýbrž je zde stanovena odlišná výše pokuty při podání kontrolního hlášení dodatečně bez výzvy, podání v náhradní lhůtě po výzvě správce daně a v případě nepodání kontrolního hlášení ani v náhradní lhůtě, což byl případ žalobkyně. Jedlitlivé výše pokut se tak odvíjí od charakteru porušení povinnosti.
9. K tvrzení žalobkyně, že jí nebylo dopředu sděleno „obvinění“ a nemohla využít tak práva na obhajobu, žalovaný uvádí, že toto není pravdivé. Protože žalobkyně nepodala kontrolní hlášení za období březen 2016, správce daně jí doručil výzvu k podání kontrolního hlášení ze dne 2. 5. 2016, č. j. X. V poučení jsou uvedeny mj. výše jednotlivých pokut v případě podání i nepodání kontrolního hlášení v náhradní lhůtě. Žalobkyně tedy byla dostatečně seznámena s příslušnými zákonnými ustanoveními.
10. Okolnosti namítané žalobkyní ve druhém žalobním bodu nebyli správce daně ani žalovaný oprávněni zohlednit. Povinnost uhradit pokutu dle ust. § 101h odst. 1 písm. b) ZDPH vzniká přímo ze zákona, přičemž její výše je stanovena pevnou částkou. Správce daně tedy tuto pokutu musí uložit vždy, je-li naplněna skutková podstata zákonného ustanovení. Výše jednotlivých pokut je stanovena pevnou sazbou, nikoliv ve formě maximální výše do jaké může být pokuta uložena. Žalovaný dále konstatoval, že pokud je pokutě za nepodání kontrolního hlášení přiznána povaha trestu, neznamená to, že se na ni bez dalšího aplikují veškeré podmínky stanovené č. 6 a čl. 7 EÚLP.

11. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný ve stanovené lhůtě s takovým projednáním neprojeвили nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 s. ř. s.
14. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
15. Podle ust. § 101d odst. 1 ZDPH účinného do dne 31. 12. 2017 *je v kontrolním hlášení plátce povinen uvést předepsané údaje potřebné pro správu daně.*
16. Podle ust. § 101h odst. 1 ZDPH *pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši*
 - a. *1 000 Kč, pokud jej dodatečně podá, aniž by k tomu byl vyzván,*
 - b. *10 000 Kč, pokud jej podá v náhradní lhůtě poté, co k tomu byl správcem daně vyzván,*
 - c. *30 000 Kč, pokud jej nepodá na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení, nebo*
 - d. *50 000 Kč, pokud jej nepodá ani v náhradní lhůtě.*
17. *V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá protiústavnost právní úpravy kontrolních hlášení z důvodu, že právní úprava tvořící podstatu kontrolního hlášení - ust. § 101d odst. 1 ZDPH byla Ústavním soudem shledána protiústavní.*
18. Soud k takto formulované námitce konstatuje, že Ústavní soud ve zrušovacím nálezu sp. zn. Pl. ÚS 32/15 ze dne 6. 12. 2016 odložil účinnost zrušení tohoto ustanovení: „Účinky zrušení posledně zmíněného ustanovení Ústavní soud stanovil až na 31. 12. 2017 (§ 70 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění zákona č. 48/2002 Sb.), a to z následujících důvodů. Okamžitým zrušením tohoto ustanovení by ztratila smysl celá právní úprava kontrolního hlášení. Přitom dle názoru Ústavního soudu je důvodem pro zrušení předmětného ustanovení spíše obava z jeho možného budoucího zneužití. Jak již bylo uvedeno výše, aktuálně vyžadované údaje lze považovat za nezbytné pro dosažení cíle správy daní (bod 66 shora).“ Z nálezu je dále zřejmé, že údaje vyžadované formulářem Ministerstva financí před zrušením předmětného ustanovení lze považovat za nezbytné pro dosažení cíle správy daní.
19. Městský soud v Praze dodává, že byť bylo předmětné ustanovení shledáno protiústavním, jeho zrušení bylo odloženo do budoucna. Důvodem byla obava z případného budoucího zneužití. Považoval-li by Ústavní soud zrušované ustanovení za zcela v rozporu s ústavním pořádkem, lze racionálně předpokládat, že by přistoupil k jeho okamžitému zrušení. Odložení zrušení naznačuje, že předmětné ustanovení nezasahuje do základních lidských práv a svobod tak markantním způsobem, že by bylo nezbytné jej zrušit okamžitě. Dalším důvodem pro odložení zrušení bylo zachování fungování institutu kontrolních hlášení, neboť okamžitým zrušením by pak právní úprava kontrolního hlášení zcela postrádala smysl.

20. V návaznosti na výše uvedené se soud dále zabýval otázkou, zda v posuzovaném případě bylo na místě aplikovat předmětné ustanovení. Ke zrušení ustanovení došlo dne 31. 12. 2017. Do této doby je na právní úpravu kontrolního hlášení třeba nahlížet tak, že ust. § 101d odst. 1 ZDPH bylo účinné a daňové subjekty byly povinny se jím řídit. Byť bylo napadené rozhodnutí vydáno až po zrušení předmětného ustanovení, zásadní pro určení, zda byla žalobkyně povinna se jím řídit, je datum vzniku povinnosti podat kontrolní hlášení. Podle ust. § 101e odst. 1 ZDPH *plátce, který je právnickou osobou, podává kontrolní hlášení za kalendářní měsíc, a to do 25 dnů po skončení kalendářního měsíce*. Lhůta pro podání řádného kontrolního hlášení za období březen 2016 uplynula dne 25. 4. 2016, aniž by žalobkyně v této lhůtě kontrolní hlášení podala. Správce daně ji proto vyzval k podání kontrolního hlášení v náhradní lhůtě 5 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobkyně nijak nereagovala, a předmětná lhůta marně uplynula dne 9. 5. 2016, čímž byla naplněna skutková podstata vzniku povinnosti uhradit pokutu podle ust. § 101h odst. 1 písm. d) ZDPH. V souladu s ust. § 101h odst. 1 písm. d) ZDPH žalovaný platebním výměrem ze dne 6. 9. 2016 uložil žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč. Povinnost podat kontrolní hlášení a zaplatit pokutu za nepodání hlášení ani v náhradní lhůtě tak žalobkyni vznikla ještě za účinnosti ust. § 101d odst. 1 ZDPH, neboť k jeho zrušení došlo až dne 31. 12. 2017. Vzhledem ke skutečnosti, že Ústavní soud výslovně stanovil, že účinnost zrušení ustanovení odkládá z důvodu zachování funkčnosti institutu kontrolního hlášení, je soud prost pochybností, že tím bylo zamýšleno zachování povinnosti podávat kontrolní hlášení v původní podobě a na základě údajů vyžadovaných formulářem Ministerstva financí až do doby účinnosti zrušení ustanovení. Přestože bylo předmětné ustanovení prohlášeno za protiústavní, ponechal jej Ústavní soud v účinnosti, tudíž byly daňové subjekty povinny se jím řídit. Rovněž se nelze ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že novelou zákona nebyl naplněn smysl a účel předmětného nálezu. Ustanovení § 101d odst. 1 ZDPH bylo novelou dostatečným způsobem upřesněno a smysl nálezu byl naplněn. Následné zrušení ustanovení jako protiústavního tak nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a námitky v prvním žalobním bodu jsou proto nedůvodné.
21. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že při uložení pokuty nebyla zohledněna materiální stránka jednání žalobkyně, tedy z jakého důvodu nepodala kontrolní hlášení ve stanovené době. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí i v písemném vyjádření k žalobě, správní orgány nebyly oprávněny důvody nepodání kontrolního hlášení, zohlednit. Ust. § 101h odst. 1 písm. d) ZDPH nedává správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, jak z hlediska posuzování odpovědnosti za správní delikt, tak z hlediska výše ukládané pokuty. Naplní-li daňový subjekt skutkovou podstatu daného ustanovení, správní orgán musí pokutu v pevně dané výši uložit vždy. Prostor pro zohlednění majetkové situace žalobkyně při ukládání pokuty by zde byl pouze v případě, že by zákon stanovil výši pokuty v určitém rozmezí (například formulací „až 10 000 Kč“). V daném případě jsou však částky za naplnění jednotlivých skutkových podstat správních deliktů stanoveny pevnou částkou. Nelze tak uvažovat o zohlednění polehčujících či přitěžujících okolností. Ani požadavek na bližší odůvodnění výše ukládané pokuty není na místě, když správce daně nemá možnost se od zákonem stanovené výše pokuty za žádných okolností odchýlit.
22. Ust. § 101h odst. 1 ZDPH nelze vykládat tak, že lze za správní delikt uložit pokutu ve výši „až“ 50 000 Kč, nýbrž dle konkrétní skutkové podstaty musí správní orgán uložit pokutu buď ve výši 1 000 Kč (písm. a); 5 000 Kč (písm. b); 10 000 Kč (písm. c) nebo 50 000 Kč (písm. d). Z těchto možností si nadto správní orgán nemůže svévolně vybírat. Zákon

upravuje celkem 4 situace, kdy daňový subjekt nepodá kontrolní hlášení v zákonné lhůtě. V nyní posuzované věci se aplikuje ust. § 101h odst. 1 písm. d), neboť žalobkyně kontrolní hlášení nepodala ani v náhradní lhůtě stanovené správcem daně. Za této situace je žalobkyně povinna zaplatit pokutu ve výši 50 000 Kč.

23. Rovněž námitky ve druhém žalobním bodu jsou tedy nedůvodné, neboť zákon neumožňuje správci daně odchýlit se při ukládání pokuty dle ust. § 101h odst. 1 ZDPH od dané absolutní částky.
24. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně posoudil námitky žalobkyně o porušení základních principů trestání. Ačkoli lze přisvědčit žalobkyni, že pokuta za nepodání kontrolního hlášení ani v náhradní lhůtě stanovená správcem daně má povahu trestní sankce ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, nelze tvrdit, že by v řízení došlo k porušení principů trestání. Přestože se zásady trestního řízení obecně uplatní i ve správních řízeních o ukládání pokut, je třeba zohlednit specifika správního řízení o uložení pokuty a rozhodování o vině a trestu v trestním řízení. Při ukládání pokuty dle ust. § 101h odst. 1 ZDPH je třeba přezkoumat, zda byla naplněna skutková podstata dané pokuty (tj. zda bylo kontrolní hlášení podáno a za jakých okolností – opožděně bez výzvy správce daně či až po jeho vyzvání nebo ani v náhradní lhůtě). Z dikce daného ustanovení vyplývá, že je pokutu nutno uložit bez ohledu na okolnosti, které žalobkyni řádné podání kontrolního hlášení znemožnily.
25. Namísto prokazování viny, jak je tomu v trestním řízení, zde správní orgány prokazují, zda byly naplněny předpoklady, se kterými zákon spojuje vznik povinnosti uhradit pokutu. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že správní orgán doručil dne 3. 5. 2016 žalobkyni výzvu k podání kontrolního hlášení za období březen 2016, v níž ji současně poučil o následcích opožděného podání kontrolního hlášení po vyzvání správcem daně a rovněž o následcích nepodání kontrolního hlášení ani po uplynutí náhradní lhůty. Dále je ve správním spisu založen platební výměr ze dne 6. 9. 2016, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, neboť kontrolní hlášení za období březen 2016 nepodala ani v náhradní lhůtě. Prvostupňový orgán tak dospěl k závěru, že žalobkyně nepodala kontrolní hlášení ani v náhradní lhůtě, čímž naplnila skutkovou podstatu ust. § 101h odst. 1 písm. d) ZDPH. Objektivní splnění podmínek pro uložení předmětné pokuty tak bylo správcem daně dostatečně prokázáno. Nadto žalobkyně naplnění skutkové podstaty předmětné pokuty nijak nerozporuje.
26. Žalobkyně namítá, že se před uložení pokuty za opožděné podání kontrolního hlášení nemohla bránit proti vznesenému „trestnímu obvinění“, čímž došlo k porušení práva připravit si obhajobu a stanovit si obhájce. Zde soud předně opakuje, že byť se ve správním řízení obecně uplatní zásady trestního řízení, nelze správní řízení s trestním ztotožňovat a hovořit zde o „trestním obvinění“. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně byla ve výzvě poučena o následcích pozdního podání kontrolního hlášení či nepodání kontrolního hlášení ani v náhradní lhůtě a rovněž o nezbytném způsobu reakce na tuto výzvu. Nebylo tak již třeba žalobkyni dále vyrozumívát o tom, že jí bude uložena pokuta. Nadto jí nebyla upřena možnost obrany, neboť proti platebnímu výměru měla právo podat odvolání, což také učinila. Pro úplnost lze také připomenout zásadu *ignorantia legis non excusat*. Žalobkyně by jako právnická osoba měla být srozuměna s ustanoveními ZDPH o povinnosti podávat kontrolní hlášení a o následcích spojených s jejich nepodáním či podáním opožděným. Městský soud v Praze tak uzavírá, že se správní orgány nedopustily

porušení čl. 6 Úmluvy a obecných principů trestání a i námitky ve třetím žalobním bodu shledal proto nedůvodnými.

27. Soud s ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal sankční právní úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem) a novou sankční právní úpravou, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Z porovnání právní úpravy ust. § 101h odst. 1 písm. d) zákona o dani z přidané hodnoty účinné v době spáchání přestupku a úpravy účinné ke dni rozhodnutí soudu vyplývá, že v mezidobí nedošlo k žádné změně v předmětném ustanovení a že na sankcionování přestupku se pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ni nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.
28. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud dodává, že předmětnou věc posoudil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Afs 205/2020-32.
29. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. ledna 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu